

Nr 211.

Av herrar **Bengtsson** i Norup och **Hallén**, om skrivelse till *Kungl. Maj:t* angående beredande av ökat skydd åt kvinnor mot till osedlighet syftande bemötande å offentliga platser.

I en denna dag väckt motion ha undertecknade påkallat riksdagens uppmärksamhet gentemot vissa missförhållanden på det sedliga området. Därvid hava vi uttalat den uppfattningen, att det för höjandet av folkets moraliska tillstånd kräves vittgående sociala reformer av varjehanda art, men att det dock vid sidan härav lämpligen kan vidtagas mera speciella åtgärder, med avsikt att verka i ett direkt sedlighetsfrämjande syfte. I nämnda motion upptages sålunda till behandling frågan om omhändertagande på ett betryggande sätt av vissa sinnesslöa samt av kvinnor, som på grund av sedeslöst liv fallit fattigvården till last.

Den fråga, som i denna motion skall bli föremål för behandling, är från sedlighetens synpunkt av icke mindre vikt. Den gäller nämligen, hur man på lämpligt sätt skall kunna avskaffa den inbjudning till osedlighet, som består däri att kvinnor å offentliga platser tilltalas i osedligt syfte av för dem okända män och att de vare sig med löften och förespeglingar eller hotelser och våld söka förmås till att foga sig efter männens i fråga önskningsar. Klagomålen över dylika kvinnofridsstörare ha som bekant sedan lång tid försports. Den ena upprörande historien efter den andra har sett dagen i pressen; och även om man har anledning att förmoda, att en och annan av dessa skildringar varit överdriven, så ha dock från synnerligen vederhäftigt håll fall meddelats, som icke kunna bortresoneras. I all synnerhet har kravet på åtgärder mot kvinnofridsstörarne ökats, sedan ett stort antal av våra ledande kvinnoföreningar i huvudstaden i en skrivelse till överståthållarämbetet i Stockholm påkallat myndigheternas uppmärksamhet på de osäkra och för sedligheten betänkliga förhållanden, som existera på huvudstadens gator. Nämnda märkliga skrivelse, vilken bifogas som bilaga till denna motion, har ej

föranlett till annan åtgärd än att densammnas innehåll blivit delgivet vederbörande polisbefäl, varjämte vissa order — om vilkas innehåll vi icke haft tillfälle förskaffa oss kännedom — lära ha av polismästaren utfärdats.

Åtgärder avseende att till lämpligt straff befordra kvinnofridsstörarna torde vara ägnade att i dubbel mening verka i sedlig riktning: å ena sidan skulle ett lämpligt avvägt straff kunna bibringa många män en starkare ansvarskänsla gentemot det motsatta könet, än den som nu ofta är tillfinnandes; å andra sidan skulle härigenom förhindras många tillfällen till förförelse bland unga och oerfarna kvinnor. Härtill kommer att det från kvinnor i alla samhällslager så efterlängtade skyddet mot obehag från för dem obekanta män å gatorna därigenom skulle kunna åstadkommas.

På vilket sätt det nu framförda önskemålet skulle kunna realiseras måste givetvis bli föremål för noggrant övervägande. Enligt uppgift i den ovannämnda kvinnopetitionen, vilken är bifogad motionen som bilaga, har i Norrköping utan någon lagändring genom en energisk och intresserad polismästares ingripande de anmärkta olägenheterna kunnat åtminstone delvis undanröjas. Möjligt är ock att så kan ske även på andra orter, om Kungl. Maj:t på lämpligt sätt ingriper på administrativ väg. Andra utvägar torde dock ej heller vara uteslutna. I varje fall torde lämpligast vara, att riksdagen hos Kungl. Maj:t begär en utredning, hur denna viktiga fråga skall lösas.

På grund av vad sålunda blivit anfört, tillåta vi oss föreslå,

att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t låta utreda, på vad sätt ökat skydd måtte kunna beredas kvinnor mot att å gator och andra offentliga platser bli föremål för till osedlighet syftande bemötande.

Stockholm den 6 februari 1916.

Sv. Bengtsson

Harald Hallén.

i Norup.

I motionens syfte instämmer:

Jakob Pettersson.

Bilaga.

Till överståthållaren.

Det oskick, som härskar på Stockholms gator, att män efter mörkrets inbrott tilltala för dem okända kvinnor, är i sig självt ett kränkande av den fred på allmän plats som varje person har rätt att kräva, men oseden blir ännu mer stötande genom de sårande förslag, som oftast härvid göras. Och då därjämte en kvinna vid avvisande av dessa förslag aldrig kan vara säker att icke brutala tillmälen följa, ja t. o. m. våld brukas, är tillståndet i detta fall upprörande.

Vi kvinnor hade hoppats, att med en mera upplyst tid en bättre ton skulle vinna insteg bland den manliga befolkning, som gör sig skyldig till denna osed, eller att ordningsmakten skulle lyckas stävja och göra slut på detta missförhållande. Men då vi icke endast se detta hopp besviket utan även att ofredandet av kvinnor i oförminskad grad fortfar, ja under senare tid t. o. m. tagit sig ännu råare och farligare uttryck — vi behöva endast påminna om automobilöverfallen — då se vi oss nödsakade anhålla, att Ni, herr överståthållare, värdigades ta i övervägande vad som kan göras i denna sak.

Det skydd, som kvinnorna borde äga rätt att fordra av de patrullerande polis-konstaplarna, kommer dem nämligen i alltför ringa grad till del. Det kan icke endast hända, att en konstapel lugnt åser en ganska närgången förföljelse, utan även att han, när han anmodas att träda emellan, visar sig icke förstå, att en förnärmelse ägt rum. Det synes därför som om konstaplarna i allmänhet hyste den åsikten, att männens uppträdande i detta fall är något, som kvinnor böra fördraga, eller ock att konstaplarnas instruktioner torde vara ofullständiga. Den enda utväg som anvisas, är i regel den, att den antastade skall väcka åtal, något som naturligt nog förefaller motbjudande för en person, som anser självfallet att ordningsmaktens ingripande borde ge henne det skydd hon behöver.

Lättare än genom åtals väckande för missfirmelse torde vara att i lagen finna skydd genom den paragraf, som talar om väckande av förargelse på allmän plats, helst om denna paragraf tydes så, att beteendet är straffbart även om det endast är ägnat att väcka förargelse. Sålunda tillämpad i en av vårt lands större städer Norrköping har den visat sig av särdeles god verkan, i synnerhet sedan polismästaren i denna stad, då han såg att de antastande togo sig i akt för de uniformerade konstaplarnas uppmärksamhet, förordnat detektiver till dylik tjänstgöring.

Vi kvinnor i Stockholm våga tro, att ett sådant system vore tillämpligt även i huvudstaden. Även om det droge en kostnad, vilken dock icke behövde bli alltför betungande, tro vi oss såsom skattebetalande äga rätt att fordra, att ett skydd anordnas, som försäkrar oss att vilken tid på dygnet som helst oförnärmade och i fred färdas på vår stads gator.

I förvisning om att Ni, herr överståthållare, ser det berättigade i vår anhållan, hemställa vi vördsamt,

att Ni måtte gå i författning om åstadkommande av ett effektivt gatuskydd för kvinnor.

Stockholm den 16 april 1915.

Gulli Petrini.

Ordf. i Föreningen för kvinnans politiska rösträtt i Stockholm.

Agda Montelius.

Ordf. i Fredrika Bremer-förbundet.

*Motioner i Andra kammaren, Nr 211.**Anna Roos.*

Ordf. i Kristliga Föreningen för Unga Kvinnor.

Emilie Rathou.

Ordf. i Hvita Bandet, Öst.-m:s avdeln.

Ingeborg Valin.

Ordf. i Svenska Skolkökslärarinnornas förening.

Agnes Löwberg.

Ordf. i Kvinnliga Postföreningen.

Elisabeth Sebardt.

Ordf. i Stockholms Barnmorskesällskap.

*Maria Jönsson.*Ordf. i Stockholmskretsen av Folkskol-
lärarinneförbundet.*Cecilia Francke.*

Ordf. i Hvita Bandet, Norra avdeln.

Hilda Psilander.

Ordf. i Hvita Bandet, Södra avdeln.

Ebba v. Eckermann.

Ordf. i Moderata Kvinnoförbundet.

Mathilda Lindgren.

Ordf. i Kvinnliga Kontorist- & Expeditföreningen.

*Amanda Frösell.*Ordf. i Socialdemokratiska kvinnornas
samorganisation.*Ada Nilsson.*

Ordf. i Föreningen Frisinnade kvinnor.